

POSTANOWIENIE

3 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 3 czerwca 2025 r. w Warszawie
zażalenia A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O.
na wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z 15 stycznia 2024 r., II Ca 577/23,
w sprawie z powództwa A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O.
przeciwko Gminie Miasta Oława
o ustalenie istnienia stosunku prawnego,

**oddala zażalenie i pozostawia rozstrzygnięcie o kosztach
postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym
postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 15 stycznia 2024 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu uchylił wyrok Sądu Rejonowego w Oławie z 29 września 2022 r. jako wydany w warunkach nieważności postępowania i przekazał sprawę temuż Sądowi do ponownego rozpoznania.

Wyrok Sądu Okręgowego został zaskarżony zażaleniem przez powódkę, A. sp. z o.o. z siedzibą w O. Sformułowano zarzut naruszenia art. 386 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie oraz art. 674 w zw. z art. 694 k.c. poprzez jego błędną wykładnię skutkującą uznaniem, że między stronami sporu nie istnieje stosunek dzierżawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlega oddaleniu.

Wyrok Sądu I instancji został uchylony wobec dostrzeżenia przez Sąd odwoławczy, że przedstawiciel powódki został wadliwie wezwany do osobistego stawiennictwa na rozprawie, w wyniku czego reprezentowana przez niego strona została pozbawiona możliwości obrony swoich praw. W konsekwencji postępowanie przeprowadzone przez Sądem I instancji zostało zniesione na mocy art. 386 § 2 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 5 k.p.c.

Jeżeli żalący nie zgadza się z orzeczeniem Sądu Okręgowego, powinien podnieść zarzut naruszenia tych właśnie przepisów prawa. Tymczasem środek zaskarżenia, który wpłynął do Sądu Najwyższego został oparty na zarzutach nieadekwatnych bądź przedwczesnych.

Dokonując kontroli orzeczenia kasatoryjnego Sąd Najwyższy bada wyłącznie zasadność zastosowania podstaw uchylenia wyroku sądu I instancji, tj. spełnienie przesłanek nieważności postępowania, bądź podstaw kasatoryjnych z art. 386 § 4 k.p.c., czyli nierozpoznania istoty sprawy lub nieprzeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Kwestie materialnoprawne pozostają natomiast poza kognicją Sądu Najwyższego (por. np. postanowienia SN z 24 kwietnia 2025 r., III CZ 29/25; z 31 stycznia 2025 r., III CZ 220/24; z 14 stycznia 2025 r., III CZ 242/24; z 18 grudnia 2024 r., III CZ 196/24; z 10 grudnia 2024 r., III CZ 214/24).

Dlatego powołanie w zarzutach art. 386 § 1 k.p.c. oraz przepisów prawa materialnego regulującego umowę dzierżawy nie mogło odnieść skutku, ponieważ nie doszło do merytorycznego rozpoznania sprawy w postępowaniu apelacyjnym. Na prawomocne rozstrzygnięcia Sądu II instancji co do istoty sprawy może zaś przysługiwać skarga kasacyjna (art. 398¹ k.p.c.).

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił zażalenie, orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego pozostawiając, zgodnie z art. 108 § 2 w zw. z art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c., sądowi który wyda orzeczenie kończące postępowanie w sprawie.

Mariusz Załucki

[SOP]

[a.ł]